

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จำเป็นที่จะต้องส่งเสริมและพัฒนาตลาดการเงิน (financial market) ให้มีประสิทธิภาพ ยุติธรรม โปร่งใส และน่าเชื่อถือ เพื่อที่จะเป็นแหล่งลงทุนของภาคประชาชนและแหล่งระดมทุนของภาคธุรกิจ

การลงทุนและระดมทุนในตลาดการเงิน แบ่งออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ตลาดเงิน (money market) ซึ่งหมายถึง แหล่งลงทุนและระดมทุนระยะสั้นภายในกำหนดเวลาไม่เกิน 1 ปี อันได้แก่การให้กู้ยืมผ่านสถาบันตัวกลาง (intermediaries) เช่น ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ เป็นต้น และอีกส่วนหนึ่งได้แก่ ตลาดทุน (capital market) ซึ่งหมายถึง แหล่งลงทุนและระดมทุนระยะยาวภายใต้กำหนดระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี อันได้แก่การเสนอขายหลักทรัพย์ในตลาดแรก (primary market) และการซื้อขายหลักทรัพย์ที่ออกมาแล้วในตลาดรอง (secondary market)

ในส่วนของตลาดทุนนั้น ธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญสำหรับการพัฒนาตลาดทุน โดยรวมและเป็นทางเลือกที่สำคัญของผู้ลงทุนในการลงทุน กล่าวคือ ในด้านการพัฒนาตลาดทุน จะเป็นช่องทางในการระดมเงินออมของประชาชนเข้ามาในตลาดทุน ซึ่งจะช่วยขยายขนาดของตลาดทุน และหากโครงสร้างการลงทุนในประเทศ มีการลงทุนผ่านผู้ประกอบการธุรกิจการจัดการลงทุนในสัดส่วนสูง ก็จะช่วยให้ตลาดมีเสถียรภาพมากขึ้น เนื่องจากกองทุนซึ่งเป็นกองทรัสต์สินที่ได้รับการจัดการ โดยผู้ประกอบการธุรกิจจัดการลงทุนซึ่งเป็นผู้มีความรู้ (sophisticated person) นั้น จัดอยู่ในกลุ่มผู้ลงทุนสถาบัน (institutional investor) ซึ่งมักจะตัดสินใจลงทุนโดยพิจารณาปัจจัยพื้นฐานของหลักทรัพย์ และลงทุนระยะยาวมากกว่าผู้ลงทุนรายย่อยทั่วไป ที่มักจะคำนึงถึงการเคลื่อนไหวของราคาในระยะสั้นเป็นหลัก ส่วนในด้านผู้ลงทุนธุรกิจการจัดการลงทุนเป็นทางเลือกที่สำคัญแทนการลงทุนด้วยตนเอง โดยการลงทุนผ่านผู้ประกอบการธุรกิจจัดการลงทุนจะช่วยให้ผู้ลงทุน โดยเฉพาะผู้ลงทุนรายย่อยที่แม้จะมีจำนวนเงินลงทุนน้อย แต่สามารถเลือกลงทุนในผลิตภัณฑ์ทางการเงิน (financial product) ได้หลากหลาย สามารถกระจายความเสี่ยงจากการลงทุนได้ดีขึ้น และมีผู้ประกอบการวิชาชีพที่เป็นผู้เชี่ยวชาญช่วยติดตามดูแลการลงทุนให้

จากการพัฒนาอย่างรวดเร็วของตลาดทุนในปัจจุบัน ผู้ลงทุนจำนวนมากทั้งในประเทศไทยและทั่วโลกได้เลือกใช้กองทุนรวม (mutual fund) หรือที่เรียกเป็นถ้อยคำสากลที่ International Organization of Securities Commissions (IOSCO) ใช้เรียกในความหมายอย่างกว้างว่า โครงการลงทุนเป็นกลุ่ม (collective investment schemes (CIS)) เป็นช่องทางในการลงทุน ซึ่งการลงทุนโดยวิธีนี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยจะเห็นได้จากจำนวนกองทุนและขนาดของกองทุนที่เพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี นอกจากนี้ ยังมีการแสวงหาดตลาดใหม่ที่จะลงทุนเพื่อเพิ่มโอกาสในการลงทุนให้มากที่สุด โดยพัฒนาการลงทุนไปยังต่างประเทศ ทำให้เกิดลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างประเทศ (cross border) มากขึ้น เช่น ในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2546 ถึงปัจจุบัน ได้มีการจัดตั้งกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (foreign investment fund) เป็นกองทุนรวมที่มีนโยบายเพื่อนำเงินที่ได้จากการจำหน่ายหน่วยลงทุนในประเทศไปลงทุนในต่างประเทศ เป็นต้น และในทางกลับกัน บริษัทต่างประเทศก็มีความสนใจที่จะนำหน่วยลงทุนของกองทุนรวมต่างประเทศมาเสนอขายในประเทศไทย จากพัฒนาการดังกล่าวนี้ จึงมีความจำเป็นที่ทางการจะต้องมีการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพ และมีความเป็นสากล เพื่อคุ้มครองผู้ลงทุน และสร้างความเชื่อมั่นต่อการลงทุนในรูปแบบนี้

กฎหมายซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทางการใช้ในการกำกับดูแลให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้นในเรื่องนี้นั้น แบ่งได้เป็นสองส่วน คือ (1) ส่วนที่เกี่ยวกับการระดมทุน (raise fund) มีสาระว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลต่อผู้ลงทุน (disclosure) และการขออนุญาตจดทะเบียนกองทรัสต์สิน (registration) และ (2) ส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการลงทุน (manage fund) มีสาระว่าด้วยการให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ (licensing) และกำกับดูแลการดำเนินการของผู้ประกอบธุรกิจภายหลังการให้ใบอนุญาต ซึ่งจากการศึกษาวิจัยของผู้เขียนพบว่า การกำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนในประเทศไทย ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 (“พระราชบัญญัติหลักทรัพย์ฯ”) มีปัญหาสำคัญในเชิงโครงสร้างหลักเกณฑ์ ทำให้การกำกับดูแลขาดประสิทธิภาพและไม่เป็นรูปแบบที่เป็นสากล ในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลรูปแบบของกองทุนรวม

จากการที่ลักษณะของธุรกิจการจัดการลงทุนเป็นกิจการที่เกี่ยวกับเงินลงทุนของประชาชน และมีส่วนช่วยในการพัฒนาตลาดทุน ทางกรจึงต้องเข้าควบคุมการดำเนินกิจการเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนผู้ลงทุน ไม่ว่าเงินลงทุนที่นำมาดำเนินการจัดการลงทุนนั้นจะได้อาจการจัดตั้งในรูปแบบใด และทำการเสนอขายตราสารใดก็ตาม

ตามแนวทางที่เป็นสากลในต่างประเทศ เช่น ฮอลแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย และประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่ผู้เขียนได้นำกฎหมายมาศึกษาวิจัย กฎหมายที่กำหนดขอบเขตของการกำกับดูแลกองทุนรวม จะมุ่งพิจารณาไปที่สาระสำคัญแห่งการระดมเงินจากประชาชนมาเพื่อ

ประกอบกิจการจัดการลงทุน (investment management) มิได้พิจารณาว่าเป็นการจัดการลงทุนในเงินที่ได้มาจากการเสนอขายตราสารของกองทุนรวมที่จัดตั้งตามรูปแบบที่กฎหมายกำหนด โดยการจัดตั้งกองทุนรวมในประเทศเหล่านี้ จะใช้รูปแบบตามกฎหมายพื้นฐานทั่วไป เช่น กฎหมายว่าด้วยทรัสต์ กฎหมายว่าด้วยบริษัท เป็นต้น

ใน ส่วนของประเทศไทย เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์* แล้วจะเห็นได้ว่า ขอบเขตการกำกับดูแลจำกัดอยู่เฉพาะกองทุนรวมเฉพาะที่จัดตั้งขึ้นตามรูปแบบ (form) ที่กฎหมายกำหนด ซึ่งกองทุนรวมของประเทศไทยเป็นนิติบุคคลรูปแบบเฉพาะที่จัดตั้งขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์** เรียกว่า กองทุนรวม ที่ออกและเสนอขายตราสารเรียกว่าหน่วยลงทุน มิได้เป็นองค์กรธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายพื้นฐานทั่วไป

จากการกำหนดขอบเขตความหมายของกองทุนรวมที่จำกัด ทำให้การกำกับดูแลไม่ครอบคลุมการจัดตั้งกองทุนรวมในรูปแบบอื่น ๆ และทำให้มาตรฐานการกำกับดูแลมีความแตกต่างกันสำหรับการระดมเงินทุนมาเพื่อจัดการลงทุน โดยจัดตั้งในรูปแบบที่ต่างกัน ซึ่งจะก่อให้เกิดช่องทางให้มีการหลีกเลี่ยงการอยู่ภายใต้การกำกับดูแลด้วยการจัดตั้งกองทุนรวมในรูปแบบอื่น ๆ แทนที่จะจัดตั้งในรูปแบบที่กฎหมายกำหนดได้ (regulatory arbitrage) และมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย (enforcement) เช่น ในกรณีการค้าเงินที่มีลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างประเทศ (cross border) ที่มีการนำหน่วยลงทุนของกองทุนรวมที่จัดตั้งในรูปแบบอื่นมาเสนอขายในประเทศไทย เป็นต้น

* มาตรา 4 “การจัดการกองทุนรวม” หมายความว่า การจัดการลงทุนตามโครงการจัดการกองทุนรวม โดยการออกหน่วยลงทุนของแต่ละโครงการจำหน่ายแก่ประชาชน เพื่อนำเงินที่ได้จากการจำหน่ายหน่วยลงทุนนั้นไปลงทุนหรือแสวงหาประโยชน์จากหลักทรัพย์ สัญญาซื้อขายล่วงหน้า ทรัพย์สินอื่น หรือไปหาดอกผลหรือแสวงหาประโยชน์โดยวิธีอื่น

** มาตรา 124 เงินที่ได้รับจากการจำหน่ายหน่วยลงทุนในแต่ละโครงการจัดการกองทุนรวมให้รวมเข้าเป็นกองทรัสต์สิน และให้บริษัทหลักทรัพย์จดทะเบียนกองทรัสต์สินดังกล่าวเป็นกองทุนรวมกับสำนักงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ ก.ล.ด. ประกาศกำหนด

กองทุนรวมที่ได้จดทะเบียนแล้วให้เป็นนิติบุคคล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริษัทหลักทรัพย์นำทรัพย์สินของกองทุนรวมไปลงทุนตามโครงการจัดการกองทุนรวมตามที่ได้รับอนุมัติ โดยให้บริษัทหลักทรัพย์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของกองทุนรวม

ให้กองทุนรวมตามวรรคสองมีสถานะเดียวกับบริษัทหลักทรัพย์ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของกองทุนรวม

(2) ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบและคานอำนาจของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ในการกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจจัดการลงทุน นอกจากการกำกับดูแลโดยภาครัฐแล้ว การวางหลักเกณฑ์เพื่อกำหนดโครงสร้างให้มีการตรวจสอบถ่วงดุลกันของบุคคลที่เกี่ยวข้องก็มีความสำคัญที่จะทำให้การกำกับดูแลมีประสิทธิภาพ ซึ่งกองทุนรวมในต่างประเทศ จะมีผู้แทนคือ คณะกรรมการบริษัทหรือคณะกรรมการทรัสต์เป็นผู้ดำเนินการแทน ในการไปทำสัญญาจ้างผู้จัดการลงทุนและดูแลควบคุมผู้จัดการลงทุน ให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และนโยบายการลงทุนที่ได้ระบุไว้ในแบบแสดงรายการข้อมูลและหนังสือชี้ชวนที่ได้เปิดเผยข้อมูลไว้ต่อผู้ลงทุน ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ส่งเสริมให้เกิดการตรวจสอบและคานอำนาจกันของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี

ในส่วนของประเทศไทย เนื่องจากโครงสร้างของกองทุนรวมที่เป็นนิติบุคคลรูปแบบเฉพาะจะมีบริษัทจัดการเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการเปรียบเสมือนเป็นผู้แทนนิติบุคคลกองทุนรวม กฎหมายจึงต้องกำหนดโครงสร้างการกำกับดูแลด้วยการกำหนดให้มีผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวมเป็นบุคคลที่สามมาทำหน้าที่ตรวจสอบและคานอำนาจผู้จัดการลงทุน ซึ่งบริษัทจัดการจะเป็นผู้คัดเลือกและแต่งตั้งผู้ดูแลผลประโยชน์ฯ ที่จะเป็นผู้ตรวจสอบการทำงานของบริษัทจัดการเอง*

* มาตรา 122 เมื่อบริษัทหลักทรัพย์ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งและจัดการกองทุนรวมตามมาตรา 117 แล้ว และก่อนการเสนอขายหน่วยลงทุนต่อประชาชน ให้บริษัทหลักทรัพย์จัดให้มีผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวม

มาตรา 127 ให้ผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวมมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ดูแลให้บริษัทหลักทรัพย์ปฏิบัติตามมาตรา 125 โดยเคร่งครัด
- (2) รับฝากทรัพย์สินของกองทุนรวม โดยแยกไว้ต่างหากจากทรัพย์สินอื่น พร้อมทั้งดูแลให้การเบิกจ่ายทรัพย์สินของกองทุนรวมเป็นไปตามที่ระบุไว้ในโครงการจัดการกองทุนรวม
- (3) จัดทำบัญชีแสดงการรับจ่ายทรัพย์สินของกองทุนรวม
- (4) จัดทำรายงานเสนอต่อสำนักงาน ในกรณีที่บริษัทหลักทรัพย์กระทำการหรือละเว้นกระทำการจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่กองทุนรวม หรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา 125
- (5) ดำเนินการฟ้องร้องบังคับคดีให้บริษัทหลักทรัพย์ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนหรือฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายทดแทนความเสียหายจากบริษัทหลักทรัพย์ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของผู้ถือหน่วยลงทุนทั้งปวง หรือเมื่อได้รับคำสั่งจากสำนักงาน

ค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องบังคับคดีเพื่อประโยชน์ของผู้ถือหน่วยลงทุนในกองทุนรวมใดให้เรียกจ่ายจากทรัพย์สินของกองทุนรวมนั้น

จากโครงสร้างดังกล่าวประกอบกับการกำหนดให้มีผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวมตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ฯ นี้ มีลักษณะเป็นการสร้างกลไกที่ต้องการให้มีผลในลักษณะเหมือนกฎหมายทรัสต์ แต่โดยที่การสร้างกลไกดังกล่าว มิได้เป็นนิติสัมพันธ์ในลักษณะทรัสต์อย่างแท้จริง และยังมีได้มีการนำหลักกฎหมายสำคัญเกี่ยวกับเรื่องทรัสต์มาบัญญัติไว้ จึงเป็นการประยุกต์การสร้างทรัสต์ขึ้นอย่างมีขอบเขตและมีข้อจำกัด ทำให้กองทุนรวมตามโครงสร้างกฎหมายไทยมีปัญหาการขาดประสิทธิภาพในการตรวจสอบและคานอำนาจ (check and balance) กันของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

(3) ปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งประเภทใบอนุญาตการจัดการลงทุนออกเป็นการจัดการกองทุนรวมและการจัดการกองทุนส่วนบุคคล

การประกอบธุรกิจในส่วนของการจัดการลงทุนนั้น ตามรูปแบบที่เป็นสากลในต่างประเทศจะมีได้แบ่งแยกประเภทการอนุญาต เนื่องจากการประกอบจัดการลงทุนให้ผู้ลงทุนรายย่อยและรายใหญ่มีสาระสำคัญเหมือนกัน คือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจจัดการลงทุนให้ผู้อื่น โดยผู้ที่ประกอบธุรกิจดังกล่าวได้ ต้องได้รับอนุญาตในประเภท การจัดการลงทุน (asset management) หรือการเป็นที่ปรึกษาการลงทุน (investment adviser)

ในส่วนของประเทศไทย ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ฯ กำหนดให้การให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนมีลักษณะเฉพาะ โดยแยกใบอนุญาตการจัดการลงทุนออกเป็น 2 ประเภทคือ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการกองทุนรวมกับประเภทการจัดการกองทุนส่วนบุคคล ทั้งที่โดยสาระสำคัญแล้วเป็นการประกอบจัดการลงทุนเหมือนกัน ทำให้แนวความคิดในการกำกับดูแลธุรกิจการจัดการลงทุนมีความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตของลักษณะธุรกิจที่เป็นสาระสำคัญ (essential substance) ของใบอนุญาตแต่ละใบ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการวินิจฉัยว่าการดำเนินการจัดการลงทุนนั้นเป็นการประกอบธุรกิจประเภทใด และทำให้มีช่องทางการหลีกเลี่ยงการอยู่ภายใต้กฎหมายที่กำกับดูแลในส่วนของการระดมทุนด้วยการใช้รูปแบบของการจัดการกองทุนส่วนบุคคลอีกด้วย นอกจากนี้ ยังมีข้อพิจารณาว่า การกำหนดใบอนุญาตทั้งสองประเภทซ้ำซ้อนกันเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการกำกับดูแลของภาครัฐและค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายของภาคเอกชน ทำให้มีประเด็นที่เห็นควรศึกษาวิจัยว่า ควรที่จะกำกับดูแลการให้ใบอนุญาตทั้งสองประเภทนั้นเป็นอย่างเดียวกัน ในฐานะเป็นธุรกิจการจัดการลงทุนเหมือนกันหรือไม่

1.2 สมมติฐานของการวิจัย

การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 มีปัญหาในเชิงโครงสร้างหลักเกณฑ์ ในเรื่องหลักเกณฑ์การกำกับดูแลรูปแบบของกองทุนรวม หลักเกณฑ์การตรวจสอบและคานอำนาจของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และการแบ่งประเภทใบอนุญาตประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนออกเป็นการจัดการกองทุนรวมและการจัดการกองทุนส่วนบุคคล ซึ่งทำให้การกำกับดูแลขาดประสิทธิภาพและไม่เป็นรูปแบบที่เป็นสากล จึงควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อแก้ไขปรับปรุง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ คือ เพื่อต้องการศึกษา วิเคราะห์ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับที่มา และแนวความคิดที่เป็นสาระที่แท้จริง ของการกำกับดูแลธุรกิจการจัดการลงทุน เปรียบเทียบรูปแบบและวิธีการกำกับดูแลของประเทศไทยและต่างประเทศ และนำมาพิจารณาเพื่อแก้ไขปัญหาคงความไม่เหมาะสมของกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนของประเทศไทยในปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตการวิจัยและวิธีการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาถึงเฉพาะปัญหาในการกำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 โดยจะเป็นการพิจารณาปัญหาในเชิงโครงสร้างหลักเกณฑ์ที่ทำให้การกำกับดูแลขาดประสิทธิภาพและไม่เป็นรูปแบบที่เป็นสากลดังต่อไปนี้

- (1) ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลรูปแบบของกองทุนรวม
- (2) ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบและคานอำนาจของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
- (3) ปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งประเภทใบอนุญาตการจัดการลงทุนออกเป็นการจัดการกองทุนรวมและการจัดการกองทุนส่วนบุคคล

ในการวิจัยจะศึกษากฎหมายและการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ ฮอลแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย และประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อนำข้อมูลความรู้ที่ได้ทั้งหมด มาวิเคราะห์และเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนต่อไป

วิธีการวิจัยที่ใช้ในการศึกษานี้ ใช้วิธีการวิจัยจากเอกสาร (documentary research) โดยแหล่งข้อมูลในการศึกษาจะมาจากการค้นคว้าจากทฤษฎีนิติกฎหมาย หลักการและเหตุผลในการบัญญัติกฎหมาย หนังสือ ตำรากฎหมาย วิทยานิพนธ์ วารสาร บทความ เอกสารเผยแพร่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตลอดจนความเห็นของนักกฎหมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ

1.5 ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

- (1) ทำให้ทราบและเข้าใจที่มา และแนวความคิดที่เป็นสาระที่แท้จริง ของการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจการจัดการลงทุน
- (2) ทำให้ทราบถึงรูปแบบต่าง ๆ ของการจัดตั้ง การระดมทุน และการจัดการกองทุนรวม
- (3) ทำให้ทราบถึงการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจการจัดการลงทุนตามกฎหมายไทยและตามแนวทางที่เป็นสากล
- (4) สามารถหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อให้การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทการจัดการลงทุนมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมเหมาะสมสำหรับประเทศไทย และมีความเป็นสากล อันจะทำให้เกิดผลดีในการคุ้มครองประชาชนผู้ลงทุน การพัฒนาตลาดทุน และทำให้เกิดความเชื่อมั่นต่อตลาดทุน ซึ่งจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ